

Більше нікому

Про книгу

Коли думка інших має занадто велике значення, гонитва за славою змінює твоє життя назавжди. Скандально відомий художник у минулому, сьогодні – продавець пігулок для схуднення. Як це сталося? Він не пам'ятає. І чому його підозрюють у вбивстві неповнолітньої? Замість відповідей – лише дивні малюнки, невідомо коли виведені його рукою, і почуття провини за речі, які він не робив. Чи робив, але забув? Час прийняти правду. От тільки вона йому не сподобається.

АНАСТАСІЯ НІКУЛІНА ОЛЕГ БАКУЛІН

БІЛЬШЕ НІКОМУ

Час згадати, хто ти насправді

АНАСТАСІЯ НІКУЛІНА ОЛЕГ БАКУЛІН

БІЛЬШЕ НІКОМУ

Роман

Харків

2020

Видавництво «Віват»
2021

ISBN 978-966-982-510-0 (epub)

Жодну з частин даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Серія «Художня література»

Дизайнер обкладинки Рената Куртвелієва

Електронна версія створена за виданням:

Нікуліна А., Бакулін О.

Більше нікому : роман / Анастасія Нікуліна, Олег Бакулін. — Х. : Віват, 2020. — 432 с.
— (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-147-8

Коли думка інших має занадто велике значення, гонитва за славою змінює твоє життя назавжди. Скандально відомий художник у минулому, сьогодні — продавець пігулок для схуднення. Як це сталося? Він не пам'ятає. І чому його підозрюють у вбивстві неповнолітньої? Замість відповідей — лише дивні малюнки, невідомо коли виведені його рукою, і почуття провини за речі, яких він не робив. Чи робив, але забув?

Час прийняти правду. От тільки вона йому не сподобається.

УДК 821.161.2

© Нікуліна А., текст, 2020

© Бакулін О., текст, 2020

© ТОВ «Видавництво «Віват»», 2020

ПРОЛОГ

У кімнаті було до біса м'яких іграшок.

— Тобі точно є вісімнадцять?

Дівчина розсміялася і скинула з ліжка плюшевого ведмедика із сердечком у лапах.

— А ти що, настільки консервативний? — Вона стягнула із себе футболку й упала на ліжку. Її волосся м'яко зазміїлося по подушках. Дівчина сперлася на лікті й повільно ковзнула пальчиками стопи по грудях чоловіка.

— Ну і? Я маю все сама робити? Чи ти тільки на словах крутий?

— Ого, скільки провокації... — Він ривком стягнув з неї короткі шорти. — Знаєш, недаремно кажуть: не суди книжку за обкладинкою.

— Кому на фіг треба ті книжки? Серіали набагато крутіші!

— Тоді вважай мене вчителем літератури, який проведе тобі приватний урок.

Він сів на ліжку, і дівчина одразу вместилася в нього на колінах. Накрутивши пасмо його волосся собі на палець, вона ніжно потягнула чоловіка на себе.

— О-о, я сподіваюся, ви суворий учитель, який приділяє учням увагу до кінця уроку. Адже мені потрібні детальні пояснення та глибоке занурення в навчальний процес.

Чоловік грайливо пробігся кінчиками пальців по дівочій спині, і її шкіру залоскотали приємні сироти.

— Сьогодні я навчу тебе основного шкільного правила: під час мого уроку не розмовляють. Лише стогнуть.

Він перекинув дівчину на спину та опинився зверху. Губи ковзнули по шії. Тонка молода шкіра, намащена абрикосовим лосьйоном, плавилася від дотиків. Він не втерпів — укусив. Його розпирало бажання вгризтися в цю м'яку плоть щосили, роздерти, щоб аж кров

бризнула на обличчя. Але він стримався. Притулився губами, залишаючи великий червоно-багряний слід.

— Е-е, мені ще завтра до ліцею іти! — Дівчина посунулася вперед, але він притис її до ліжка. Є певна перевага в молодших партнерах. Тоді можна взяти ситуацію під контроль і показати, як це роблять. Без цих шмарклів і вагань. Жінок така впевненість заводила ще більше, ніж його.

Її руки пестили його тіло, хоча сама вона не знала, чого хоче — відштовхувати чи, навпаки, притискатися ближче. Дівчина стогнала під його напором, і серед плутаних звуків можна було почути хрипкі слова на відлунні:

— Ще, ще, ще...

Він усміхнувся. Хтось передивився порнографічних відео. Обхопивши її шию руками, він пришвидшив рухи. Туге й тремтливе відчуття повільно розпливалося тілом. Він об'єктивно оцінював свої можливості й розумів, що його партнерка досягне оргазму щонайменше двічі, перш ніж настане його час. Шкода, бо виходило, наче він більше старався для неї, аніж для себе. Рвучко відкинувши волосся з чола, краєм ока він помітив картину над ліжком і здивовано втупився в неї.

Біля античної колони стояла оголена чорноволоса жінка, а біля її ніг лежали монети й коштовне каміння. Усі її потаємні місця прикривали соковиті виноградні грона, і з цього легко було вгадати, що вона куртизанка. Жінка не була привабливою, але її поза та погляд вказували на характер тигриці, яка в ліжку розшматує кожного. Навіть у напівтемряві від полотна віяло бажанням, а її очі дивилися просто в душу. Такі знайомі. Такі спокусливі. Жінка під виноградом готова була стати будь-чиєю чуттєвою фантазією. І за хвилину, проведену з нею, не шкода було віддати душу.

Він раптом відчув, що його тіло напружилось під напливом шаленого жару. Таке траплялося з ним лише раз — коли він уперше мастурбував у шкільній підсобці, крізь щілину у дверях розглядаючи сексуальну вчительку з фізики. Він заплющив очі й віддався емоціям. Адреналін, його стогони та її хрипи, погляд жінки з картини, який ніби пропікав шкіру, — усе змішалось, немов вода й олія на розпеченій пательні, і вибухнуло несамовитим жаром.

Виснажений та вичавлений, він лежав на ліжку й дивився на полотно. Здається, навіть знепритомнів на мить. Куртизанка сміялася з нього. Чого ж ти, мачо, так швидко? А як же ніч плотських утіх? У мене ще стільки всього, щоб тобі показати...

Чутливість повільно поверталася до тіла. Серце калатало, наче після марафону. М'язи преса пекли: кому потрібен фітнес, коли є секс? Але якщо йому так зле, отже, дівчисько в принципі не зможе ходити кілька днів. Він підвівся й глянув на свою партнерку. Та лежала розкинувшись, немов перебувала в нирвані. Блаженний погляд втупився в стелю. Очі не кліпали. Він глянув на її груди.

Кілька секунд знадобилося, щоб збагнути, що справи кепські. Дівчина лежала нерухомо. Здавалося, вона не дихає. На її шії залишилися темні гематоми від удавлення. Вочевидь, піддавшись емоціям, він не контролював силу і...

Замість жару мороз сипонув шкірою. Що за хрін? Невже він щойно?..

Світло вуличного ліхтаря освітлювало кімнату, і в напівтемряві можна було уявити, що в ліжку лежить не худорлявий підліток, а розкішна жінка в темному розідраному піджаку, з прив'язаними до високих білець руками та висолопленим від пристрасті язиком.

— Ти ж хочеш її, хіба ні?

Він стрепенувся від скрадливого голосу. Куртизанка на картині хтиво підморгувала, але в кімнаті більше нікого не було. Що це: спогади далекого сну чи марення від шоку?

Наступної миті дівчина закашлялася, виштовхуючи повітря крізь здавлене горло. З очей текли струмочки сліз. Вона спробувала підвестися, але це вдалося лише з другої спроби.

— О-о... — І дівчина знову зайшлася натужним кашлем.

Він сів на край ліжка. Ніяк не вдавалося вирівняти дихання, серце калатало, як дурне. Він глянув на свої руки. Вони трусилися, і щось стікало на дорогий килим. Стоп, невже це кров?

— О-офігіти! — нарешті видала дівчина, витираючи слину простиралом. — Таблетки — бомба. Я на секунду подумала, що здохну. Але, бляха, померти так — це просто верх кайфу!

Кров, звідки кров? Він глянув на свої руки. Вони були червоними. Наче він занурив руки в густу фарбу по лікті. Але звідки вона взялася?

— Вау, у мене пальці досі судомить, і я мало не скрутила собі шию!

Він глянув на дівчину. Мокра від поту, із синцями на шиї та грудях, із покусаними до крові губами. Молода і звабна. Але не було жодного розідраного піджака, жодних лямок на руках та розчахнутих вікон. Голова пішла обертом від пульсівного болю в скроні. Хотілося її міцно стиснути та розчавити.

— Ого, я бачу, тобі теж сподобалося. Стільки захвату і...

Раптом його щось шарпонуло.

— Мудак, ти що, не надів презика? — Дівчина вдарила його кулаком по спині, але він навіть не відчув того, на відміну від її надто гучного голосу. Хотілося сконцентруватися на собі, адже щось тягуче піднімалося зсередини. І він не знав, що робити з цим відчуттям. Його нудило, а дівчина не стихала:

— Якщо я залетіла, тобі кранти! Ти хоч знаєш, хто мій батько?! Він розмаже тебе по стінці, а мене з дому не випустять цілу вічність. Боже, а коли дізнаються друзі? Мене вважатимуть якоюсь проституткою! Залетіла! То капець!

Він хотів сказати: «Заткнися нарешті, дай зосередитись!» Йому просто потрібно було, щоб вона замовкла, припинила розмовляти. Невже це так важко — закрити свого довбаного рота? Він хотів просто відмахнутися від неї, але натомість рука сама знайшла ножиці на тумбочці та всадила їх дівчині в шию.

РОЗДІЛ 1

Я хотів би бути прославленим і водночас невідомим.
Едгар Дера

Руслан скептично вивчав запилюжену підлогу. Скільки тут не прибирали? Вічність? Стилус, який він шукав іще торік, виявляється, весь цей час ховався під ліжком. Цікаво, чи підійде він до нового планшета? Потягнувся рукою по нього, але не дістав, тому поліз глибше.

— Кгм, це сприймати як пропозицію? — почулося позаду, і він смикнувся вгору, боляче вдарившись головою.

— Що? — Руслан виповз із-під ліжка й втупився в статурного блондина, який саме піднімав комір сірої сорочки.

— Кажу, чи сприймати твою позу як пропозицію? Бачив я одну німецьку короткометражку, м-г-м, яка починалася так само. — Сержіо всміхнувся спогадам, показавши ідеальні зуби, що більше скидалися на вініри¹, і спустив очі трохи нижче. Руслан глянув на свої заношені сімейні труси — світло-блакитні, у дрібні якірці та з двома білими гудзичками (теж викинути б їх до бісової матері!) — і зашарівся.

— Ні, бляха, ніяк це не сприймати! — гаркнув, швидко натягуючи на себе жовті шорти, що валялися на ліжку.

— Я так і зрозумів... — Сержіо фотогенічно зітхнув, заковуючи рукав на татуйованому передпліччі. Блондин рушив на кухню, кинувши: — Сніданок готовий. І прибери оце зі свого обличчя. — Він зробив коловий помах долонею, викривляючи пухкі губи. — Зовсім не збуджує.

Руслан зайшов до ванної і глянув у дзеркало. У свої тридцять чотири він мав вигляд абсолютно середньостатистичного чолов'яги, якому позаздрили б агенти спецслужб. Видовжене обличчя з міцним підборіддям. Легка неголеність. Під широкими бровами сірі очі із

зеленкуватим вилиском. У мішки під ними можна сховати один-два трупаки. Темне волосся кучерявилося, особливо зараз, коли він підстригся коротше. Руслан зачесав гривку пальцями назад, але вигляд від того не став пристойнішим. Раніше хоча б скидався на богемного трубадура. А зараз...

Підпухле обличчя щедро вимастили пилюка й павутина. Клас! Отже, день прибирання таки настав. Але спершу на нього чекає день холодного душу (дякуємо Львівводоканалу за постійні профілактичні роботи!), день підгорілого сніданку (бісів естет Сержіо принципово не хотів дружити зі старою плитою), довгий (та паскудний) робочий день і лише наостанок — день, коли треба прибратися, бо скільки можна жити у свинарнику?

Сніданок здивував. Сержіо знав, як зарадити в цій ситуації, і замість пересмаженої фритати приготував вівсянку. Правда, недоварив. Руслан запхав у себе сірувате місиво з пластівців.

«За маму, за тата. За Сержіо». У цьому домі діяла негласна домовленість на підтримання кулінарних починань: з'їсти бодай дві ложки, а потім роби що хочеш.

— На вечерю буде піца, — запевнив блондин. Друг застиг, і Сержіо швидко додав: — Куплена.

— Ти ж розумієш, що я можу готувати сніданки? — запитав Руслан, викидаючи понад половину вівсянки в смітник.

— Гарна спроба, але ні. — Сержіо перевірів пальцем, чи відлипає злощасна каша від стінок каструлі. — Я не прибиратиму весь той безлад.

На його однолітка — блакитноокого й глянцевого від кінчиків висвітленого волосся до акуратного педикюру — Сергія Дорошенка, він же Сержіо, молилося все жіноцтво, що траплялося на його шляху: від домогосподарок до топмоделей. Однак, як казав сам Сергій, варто мислити ширше, тому, окрім принадних дамських форм, цей альфа-самець не гребував і пружними чоловічими задками. Із Сержіо Руслан був знайомий ще з минулого життя, і, коли все посипалося, саме Сергій прихистив його у своїй орендованій двокімнатній квартирі на

Левандівці — у типовому спальному районі Львова, не пристосованому для романтичних нічних прогулянок.

Житло сяк-так дотягувало до стерпного: кухня, на якій порядкував сам господар, переходила у світлу вітальню й одночасно кімнату Сержію. Найбільшим мінусом у ній був до біса незручний леопардовий диван із прадинозаврівських часів. Шафа з радянським сервізом. Квадратний обідній стіл, за яким ніколи не обідали, невеличка срібляста плазма без ТБ, але з виходом в інтернет і шафа з одягом. Санвузол із ванною та робочим душем суміщався з туалетом. Ізольована, більш аскетична кімната — письмовий стіл зі стільцем та вузькою шафою — дісталася Русланові. У ній було нормальне ліжко. Спершу Сержію, коли поселив до себе, поступився кращим спальним місцем. А потім начхав і виганяв Руслана звідти щоразу, коли потрібно було відіспатися. Зрештою, графіки в них для цього чудово збігалися: Сержію працював у нічному клубі, тому Руслан ніколи не жалівся, що його сусід хропе.

За два роки спільного життя вони поділили обов'язки: Сержію оплачував оренду, а Руслан час від часу брав на себе комунальні витрати. Друзі дійшли згоди багато в чому, окрім одного: Руслан ніяк не хотів розширювати свої сексуальні вподобання. Сержію називав це питанням часу й загадково усміхався.

— Чим тобі ліжко не вгодило, що ти спав на підлозі? — запитав Сержію, коли Руслан змінив шорти на джинси й темну сорочку — класику модельного ряду «офіс всесезон» — і запхав у свій портфель папери, розкидані по кімнаті.

— Згадував минуле. — Він тицьнув блондинові ескіз. Кілька штрихованих чоловічих та жіночих облич середньої паршивості з різною мімікою та порожніми хмарками біля голів.

— Не найкраща твоя робота, маю сказати, — зауважив Сержію, покрутивши папірець у руці. На звороті були намальовані дві жінки. Одна — гладка й сумна, друга — струнка та щаслива. Унизу підпис: «Шлях до гарної фігурки починається з пігулки».

— Граневський планує спонсорувати грандіозний конкурс краси на літо. Учора на нараді в нього виникла чергова геніальна ідея — запустити стикер-пак у телеграмі для просування. І мене попросили намалювати кілька варіантів. — Брюнет зітхнув, уже крізь зуби цідячи наступне речення: — Ну, знаєш, творче минуле й так далі. І я, дурень, погодився! Вони добряче натиснули надбавкою до зарплати за позаробочий час. Цілу ніч себе мучив, а вийшло лише ось це!.. — Руслан вирвав аркушик із рук Сержіо, зіжмакав його й шпурнув кудись під ліжку.

— Нащо ти так мучишся? Моїх грошей вистачає.

— Я знаю, але ці борги мене вже бісять. — Руслан нервово поправив комір. — Може, нарешті злізу з твоєї шиї.

— Та все нормально. — Блондин ступив крок до друга й продовжив заспокійливо: — Я розумію: робота тебе не дуже надихає. Але пам'ятай: на крайній випадок ми завжди можемо продати кілька твоїх старих картин. За них досі добре платять. А там, дивись, ти знову почнеш малювати...

Руслан криво посміхнувся, склавши руки навхрест.

— Оце вже ні! Я не для того зав'язав, щоб знову все повторилося!

— Послухай, Лане... — Сержіо спробував покласти руку на плече друга, але той викрутився, миттю змінившись на виду. Потемнілі очі звузились, а голос зірвався з крику на шепіт:

— Ніколи! Чуєш? Ніколи більше не смій мене так називати! — відрубав він і вибіг із квартири, грюкнувши за собою дверима.

Руслан вийшов з маршрутки, запхав руки в кишені й рушив вулицею. Весна у Львові ніколи не була «порожнім» сезоном. Кнайпи постійно були заповнені туристами, а вулички — музикою, і навіть о третій ночі на площі Ринок можна було зустріти когось знайомого.

— Вибачте! — У Руслана врізалася жінка у квадратних окулярах. Чоловік кивнув, краєм ока вихоплюючи прізвище автора з вогняної обкладинки. Вишневський. Колись його книга стала першим кроком назустріч...

Поряд хтось розреготався. Руслан глянув на групу дівчат, що йшли попереду, і його серце рвонуло вперед. На якусь мить йому здалося, що він побачив знайомий силует. Дівчина повернулася профілем, і Руслан переконався: це справді вона.

— Вероніко? Вероніко! — гукнув він спершу обережно, а потім гучніше. Довге хвилясте волосся з рудуватим полиском, її стара кругла сумочка, світло-зелений плащ і манера крутити сідницями. Це точно вона. — Вероніко!

Як же йому хотілося, щоб вона зараз озирнулася, кинула на нього через плече свій уважний і водночас недовірливий погляд. Щоб усміхнулася, побачивши його. Щоб хоч щось приємне з його минулого життя повернулося. Він гукав її, пробираючись крізь натовп, і люди ошелешено зиркали на дивного чоловіка. Від когось він дістав ліктем під ребра, десь ударився плечем, але байдуже. Його розпирала нечувана легкість, і, торкаючись її плеча, він був готовий до всього. Обійме — так обійме. Пошле — ну й нехай! Жінка обернулася, і Руслан спинився на півкроці. Такого він не очікував. Це була не Вероніка.

Пальці автоматично клацали щось на клавіатурі, коли на стіл поряд упав портфель, а слідом плюхнувся захеканий Ростислав.

— Я, бляха, чогось не розумію в цьому світі. Як американці у фільмах встигають прокинутись із хорошим настроєм, вийти на пробіжку, прийняти душ, приготувати сніданок та ще й прийти на роботу вчасно? А я тільки прокинувся, посцю — і вже запізнююся.

— А ти дивися російські фільми. Там люди переважно безробітні. Або алкоголіки. — Руслан знизав плечима.

— Ех. Не робота — мечта! — Ростислав увімкнув комп'ютер і взявся переглядати робочу пошту.

Коли Руслан влаштувався на цю посаду, він майже пів року сидів сам: найближчий колега до нього був за десять метрів. Ні з ким не спілкувався, нових знайомств не заводив. Оточення трапилося хоч і творче, проте далеке від колишніх мистецьких тусівок. Самі менеджери з продажів, піарники й інші маркетологи. Творчість та

ініціативність тут допускалися в чітко обмежених нормах. Руслана це влаштовувало. Ніхто не округлював очі, не просив автографів, не ставив дурних запитань.

Але все змінилося, коли біля нього посадили Ростислава. Типовий мужлан, як його охарактеризував Сержіо. Майже сорок, недбало виголений, весь час у сорочці з розстібнутим коміром, що погано приховувала пивний живіт і жмут волосся на грудях. Та найгірше — Ростик просто не вмів мовчати. Він мав запас заготовленої «життєвої мудрості» на будь-яку ситуацію. Від нього буквально тхнуло перегаром і харизмою, тож Русланові таки довелося стати на марудний шлях соціалізації.

— Як тобі Ростик? — запитав якимось Ігор Граневський — власник фірми «Схударія», який якраз і взяв Руслана на роботу.

— Мені здається, у нього рот не закривається, навіть коли він спить.

— Тут ти маєш рацію. Ми їздили якимось на шашлики з наметами, так уночі ніхто не спав через його хропіння. — Ігор стишив голос. — Чесно кажучи, працівник з нього такий собі. Його індекс продажів нижчий навіть за Любин, а та манікюр робить частіше, ніж слухавку піднімає. Однак він душа компанії, до кожного має свій підхід. Ми відчутно економимо на тимбілдингу.

Ростислав був з тих, хто завжди пхає свого носа в чужі справи. Але не зі зла, а просто характер такий. Він любив розпитувати людину про все, а потім ділитися цією інформацією з колективом. Так усі дізналися, що секретарка Таня не робить дитині щеплення та не дає пігулок, водій Степан уже сьомий рік займається аргентинським танго, а менеджер Руслан колись був відомим художником.

— Прийшли правки від тої зірки, яку вони хочуть зробити обличчям «Схударії» на конкурсі краси. Ауріки чи як її там... — Ростик скривився, переглядаючи електронну пошту.

— Ти маєш на увазі Айрін?

— Хурін! Та сучасна попса мені на одне лице. Вони хочуть залучити до рекламної кампанії свій шоу-балет, уявляєш? Що вони там танцюватимуть? «Целюліт, целюліт, вилітай на свій exit»? Зовсім подуріли... — Ростик надів навушники з мікрофоном і запустив програму набору номерів. Сьогодні потрібно було продзвонити

шістнадцять потенційних покупців. — Хто тут у нас викликав містера Пропера для виведення жиру у важкодоступних місцях?

Руслан відхилився на кріслі й потер очі. Ранок тільки почався, а він уже замахався. Чоловік глянув на стіну праворуч з поліграфією конкурентів. Барвисті плакати, листівки та флаєри — усі з рекламою пігулок для схуднення або ж курсів чи авторських програм, що давали «швидкий і довготривалий ефект». Його завдання полягало в тому, щоб «подивитись, як роблять вони, і зробити краще». Руслан давно хотів сказати, що це все яскрава й неефективна мішура, а найкращий дизайн — звичайне речення чорним по білому: «Не жери тоннами, займайся спортом, бо інакше будеш жирний». Але компанія витратила на рекламний відділ десятки тисяч гривень, тому потрібно було вигадувати «інноваційний дизайн», а не ліпити «убогі речення».

Чоловік важко зітхнув: якщо він хотів заробити додаткові гроші, потрібно було швиденько закінчити зі стикерами, придумати слоган конкурсу краси та накидати дизайн подарункових боксів для постійних клієнтів. Стільки можливостей — і так мало ночей. Руслан критично просканував свої замальовки. Інноваційністю і не пахло, тому перевів погляд ліворуч.

Там Леся з відділу закупівель стояла біля принтера й щось копіювала. Генетика обдарувала її високим зростом та округлими сідницями, що особливо випирали у вузькій сукні щоразу, коли дівчина нахилилася. Цікаво, техвідділ спеціально закуповував невисоку офісну техніку? Руслан покрутив олівець і прикинув, що можна було б швидко замалювати цей момент. Так, для майбутнього домашнього натхнення.

Лягнули вхідні двері в іншому кінці офісного приміщення. Чоловік механічно глянув туди — і завмер. Поліцейський зняв кашкет, пригладив кучеряве волосся і повільно рушив між робочими комірками. Його уважний погляд перебігав майже порожнім залом, наче вишукуючи когось. Більшість працівників вийшла на обідню перерву, залишилися тільки білява бухгалтерка Мирослава та її найкраща подруга — менеджерка Люба. Дівчата щойно жваво

перешіптувалися, але тепер із цікавістю налаштували вуха на звукову хвилю новоприбулого.

Руслан почував зап'ястя. Може, податкова? Чи в гості до когось прийшли? Чи по когось. Чоловік здивувався своєму пересохлому горлу. Так, наче цей поліцейський ішов саме до нього. Так, наче саме він, Руслан, учинив щось погане.

— Перепрошую, шановний, ви до кого? — Перед поліцейським вигулькнув насуплений Іван Петрович, керівник відділу кадрів. Скло окулярів у золотистій оправі, наче щит, тримало на відстані підозрілого співрозмовника. Руслан знав цей вираз обличчя. Не мало значення, хто це — депутат, СБУ чи бандюки: якщо вони не попередили Петровича про свій візит, то за дві хвилини їх скрутить охорона або ж принаймні намагатиметься.

— Інспектор Андрій Петренко, — відрекомендувався поліцейський. — Тут працює Руслан Шовковий? Я хотів би з ним поговорити.

Почувши своє ім'я, чоловік пополотнів. Петрович теж здивувався.

— Інспектор? Який іще інспектор? Покажіть, будь ласка, ваші документи, шановний. І чому ви цікавитеся нашим працівником?

— Патрульна поліція Львова. — Петренко забігав очима й дістав посвідчення.

— А нащо вам Руслан? — Керівник відділу кадрів зиркнув на телефон, який завібрував у кишені. Приклав його до вуха, сказав «Слухаю» і запитально подивився на Петренка.

— Це щодо...

Але полісмен не закінчив речення. Невідомо звідки матеріалізувався Ростик, щосили намагаючись не всміхатися.

— Інспектор Петренко? Я правильно почув? Ви інспектор Петренко?

Полісмен розгубився. Градус напруженості різко впав.

— Е-е... Так, це я.

— Офігіти можна! — округлив очі Ростик. — Тобто яка несподіванка! А можна глянути ваше посвідчення?

Полісмен знітився під напором нового співрозмовника. Але документи показав.

— Бляха, інспектор Петренко. Можна я з вами селфі зроблю? А то пацани не повірять! — Ростик виструнчився й картинно віддав честь. — Доброго здоров'я.

— Ви взагалі хто? Я тут у кримінальній справі, і якщо ви перешкоджатимете слідству...

— Я — і перешкоджати? Ви що? — максимально театралью склав руки на грудях Ростик. — Я найбільш законслухняний працівник компанії «Схударія», якому нічого приховувати. Он Петровича запитайте — він підтвердить.

— Це наш працівник Ростислав, — потер очі керівник відділу кадрів, затуляючи динамік телефона. — Думаю, у нього ви зможете дізнатись усе, що вам потрібно. Але попрошу не відволікати працівників від робочого процесу без відповідних документів.

Поліцейський невпевнено кивнув: мабуть, у нього не було жодних «відповідних документів». Зрозумівши, що його присутність тут необов'язкова, Петрович швидко пішов геть. Однак не забув красномовно впіймати все ще веселий погляд Ростика. Увечері той мусив з яскравими подробицями розповісти, що в біса хотів цей гість.

Петренко з Ростиком пройшли повз ряд ізольованих робочих комірок, подалі від зацікавлених поглядів Мирослави та Люби. Зупинились у кінці, через один стіл від того, за яким працював Руслан. Ростик сперся на стінку, а поліціант став спиною до комірок і самого Руслана. Це спрощувало спостереження, однак і тримало в напрузі.

— Ви добре знаєте Руслана Шовкового?

Петренко витягнув блокнот. Розгорнув його. Дістав олівець. Наслинив. Залишив кілька поміток. Такий собі типовий американський слідчий, от тільки замість стильної куртки та кіношного ковбойського капелюха на ньому на розмір більша поліцейська форма. Русланові закортіло схопити ручку й намалювати швидко карикатурку. Такого складно сприймати серйозно, навіть коли він говорить серйозні речі. Цікаво, чому Ростик дозволяє собі такі підколи? Невже не боїться, що його заберуть у відділок? Руслан задумався. А українська поліція взагалі затримує тих, хто з них приколюється?

— Ага, ми типу братани, — випнув груди Ростик. — А що, у нього якісь проблеми?

— Ваш, як ви сказали, братан є підозрюваним у зґвалтуванні та вбивстві неповнолітньої.

Шовковий на мить задихнувся. Вбивця і гвалтівник? Що-о? Це звучало настільки абсурдно, що хотілося встати й вигукнути це просто в обличчя полісменові, але замість того він міцно вхопився за стіл. Опора, йому потрібна була опора, щоб не вчинити чогось дурного.

Ростик знітився.

— Ну-у-у... Не такі ми з ним і братани... Так, колеги... Сидимо поруч, балакаємо про робоче...

— Що ви можете про нього розповісти? Яка він людина?

— Ну... Середньостатистичний офісний працівник. Хороший менеджер, поганий співрозмовник, ні фіга не шарить у гарних жартах. Друзів не має, ворогів не заводить.

— Він повадився якось незвично останнім часом? — Інспектор знову щось зазначив у блокноті.

— У нас зараз сезон: народ активно худне до літа. У всіх сраки в милі, тому на інших немає часу дивитися. План виконує — і молодець.

— Він сьогодні на роботі? Я маю до нього кілька запитань. — Петренко зміряв поглядом менеджерів у приміщенні.

Руслан важко зітхнув і вже почав підводитися зі свого робочого місця, як раптом Ростик сказав:

— Не, він захворів. Учора шмарклі пускав, кашляв, як собака. Сьогодні нарешті змилувався, написав, що залишився вдома. Працюємо в тиші та спокої.

— Зрозуміло. — Інспектор згорнув блокнот.

— А ви не розкажете більше, що там натворив Руслан? Ну... Його типу посадять?

— Це таємниця слідства. І ні, мені просто потрібно поставити кілька запитань. Поки що його ні в чому не звинувачують.

— Ясно-понятно, — недовіжливо кивнув Ростик.

Провів поглядом полісмена. І коли той вийшов з офісу, підійшов до кулера, налив собі води, двічі ковтнув, повільно підійшов до свого столу, сів, поставив пластянку й глянув на Руслана.

— Та й таке.

— Що це, бляха, було? — нарешті вичавив із себе Руслан. Ці десять хвилин напруження буквально зжерли його зсередини, і він слова просто випльовував, а не промовляв.

— Ти мене питаєш? Цей коп приходив по тебе.

— Я це почув. Нахіба ти сказав, що мене немає на роботі?

— А ти хотів з ним говорити? — Ростик манірно відпив води зі стаканчика, наче там була не вода, а вино.

— Ні. Напевно, що ні. Я не знаю, — розгубився Руслан. — Я не знаю, чого він хотів, але тепер, як дізнається, що я був тут, а ти збрехав, що мене не було, він точно подумає, що я...

— Так, спокійно, істеричко. Цей суперкоп нічого не дізнається. Я все дитинство розповідав, що в мене є брат-близнюк, і мене до дев'ятого класу не розкусили. Тому наш інспектор П-п-петренко, — чоловік булькнув на останньому слові, — ніяк не дізнається, що я збрехав.

— Серйозно? — Руслан указав на камери спостереження під стелею. Такі висіли по одній над двома рядами робочих комірок. Як казав Ростик, коли ти знаєш, що хтось іще спостерігає, як ти дивишся порно на робочому місці, це додає певної пікантності. Зараз же цей геній конспірації задумливо почухав бороду й мовив:

— Ну, да, мій косяк.

Приміщення «Схударії» після обідньої перерви потроху заповнювали люди, уже ситі та позитивніше налаштовані до світу. Руслан перехопив погляд Мирослави, і та сіпнулася, відвівши очі. Вона ж бачила Петренка. І могла все чути? І Люба? Чудово. Просто чудово! Руслан скреготнув зубами.

— Ростик, нащо ти взагалі вліз зі своїми балачками? Що це за байки про сезон схуднень і про мою хворобу?

— А що це за історія про вбивство зі згвалтуванням? — відбив подачу Ростик і глянув Шовковому прямо в очі. Той застиг.

— Я... поняття не маю. Я нікого не гвалтував і не вбивав.

Ростик кілька секунд дивився незмигнуто.

— Ну ладно, — почухав ніс і запустив браузер на ноутбуці. — Давай хоч дізнаємося, чим завдячуємо такому викиду адреналіну цього чудового вівторка.

Пальці забігали клавіатурою. Пів хвилини — і Ростик задоволено відкинувся на кріслі.

— Таємниця слідства, бляха. У сучасному світі, ага. Читай, Шовковий, сьогодні ти зірка Айсітіві!

Віще мистецтво чи політичне вбивство? Учора Городок сколихнула жахлива подія: вбито Магдину Глинську, доньку народного депутата України Тадеуша Глинського.

Злочин було скоєно в будинку Глинських проти ночі з неділі на понеділок. Правоохоронні органи поки що не поширюють подробиць, але стало відомо, що відкрито кримінальне провадження одразу за двома статтями ККУ: ст. 152 «Зґвалтування» та ст. 115 «Умисне вбивство». Також наші джерела повідомили, що розглядають версію пограбування. Серед викрадених речей телефон дівчини та картина відомого львівського художника Лана Шовкового під назвою «Магдалина має померти».

Чи стосується це вбивство політичної діяльності батька Магдини, чи могла картина стати причиною цього жахливого злочину? Деталі у вечірньому випуску новин.

¹ Тонкі пластинки з кераміки або композитних матеріалів, які виправляють колір, невелику кривизну та інші дефекти усмішки. (Тут і далі прим. авт.)

РОЗДІЛ 2

У тіні людини, що йде під сонцем, більше таємниці, ніж у всіх релігіях світу.

Джорджо де Кіріко

У туалеті Руслан провів хвилин двадцять. Перші п'ять чавив у собі блювотні спазми. Інші п'ятнадцять вивчав своє обличчя. Що він намагався там знайти? Невідомо. Однак руки трусилися, як від наркотиків. Але їх чоловік не вживав уже кілька років. «Може, варто?» Відкинувши цю думку, він підставив голову під крижаний струмінь води. А потім, витерши її паперовим рушником та сівши на унітаз, знову перевів погляд на фото Магдини Глинської. Невловно знайомої йому (але чим, коли?) темноволосої кароокої дівчини з поглядом тридцятирічної. Учениці приватного ліцею, улюбленої доньки, гарної подруги, розумнички-відмінниці і... І... Мертвої. Чоловік міцно стиснув голову, втискуючи пальці в шкіру. Поліція справді думає, що це міг вчинити... Він?

«Так, зосередься. Заспокойся. Ти терміново мушиш заспокоїтися, навіть якщо для цього треба довбанутися головою об цей умивальник!» Він знову глянув на фото. Надрукувати його було поганою ідеєю, але нав'язливою. І так з усім, що треба вивчити, дослідити. Сержіо називав його хитровимаханим кінестетиком, бо Руслан не сприймав електронні зображення. Наче пікселі викривляли картинку й змушували бачити щось інше. Тільки надруковане зображення набирало ваги. Життя.

Обличчя дівчини було звабливим, з упевненим поглядом «беру все, що захочу», проте, якщо вдивитися трохи довше, усе ще невинним. Невинність завжди ховалася за шаром надмірної впевненості, хамства, хіті — чим там іще прикриваються сучасні дівчата, щоб видатися старшими? Отже, це просто світлина. Кутик губ смикнувся догори. Він просто вирішив надрукувати фото дівчини. Досить симпатичної

мертвої дівчини. З таким самим волоссям, як у Вероніки. І підборіддям. І схожим розрізом очей... Бляха, за сьогодні вона йому вже вдруге ввижається? Ні, треба зрозуміти! Навіщо він її надрукував?

Пам'ять відмотувала назад хронологію подій, намагалася знайти логіку чи сенс. Ось він закриває вкладку з головної сторінки «Схударії» й починає гуглити: «Городок, вбивство, Глинська». Палець автоматично відкриває посилання зі статтями в блогах близьких друзів (усі, як під копіпастом, жалісливо-щемкі, бо з-під мертвих не витягають брудної білизни), фотографії зі спогадів, кілька скандальних відео з особистих архівів знайомих, присмачених зловтішними коментарями в стилі «сама винна» та «заслужена ціна хайпу» (не всі витримували жалісливо-щемкий тон), інтерв'ю з батьком, родинні спогади. Чомусь на більшості ресурсів обирали однакові світлини, де померла здавалася найбільш живою та щасливою. Наче саркастичний натяк, що більше такого не буде. Ніколи. Коли пошуковик послужливо підкинув фото, де дівчина нагадувала Вероніку найбільше, Руслан автоматично запустив принтер. Наче те дурне зображення могло допомогти йому згадати її. Чи він хотів згадати щось зовсім інше?

Руслан і далі перебирав варіанти, вийшов з туалету та повернув у бік їдальні. На обід мали привезти тістечка з маскарпоне. Йому необхідно було терміново поповнити запаси глюкози в крові, щоб розібратися в цій ситуації. Але за столиком уже точилася розмова.

— Думаєш, він міг? На вигляд такий тихий, спокійний... — Бухгалтерка Мирослава скептично чухала мочку вуха. Пальці вільної руки тим часом оновлювали стрічку в смартфоні в очікуванні нових уподобайок, але інстаграм не тішив новинами.

— Тихушники вбивцями й стають! — Менеджерка Люба з кульбабкою русявого волосся шумно запила тістечко чаєм. — Я недавно ходила в кіно, там саме фільм показували на реальних подіях, з отим красунчиком в головній ролі, забула як його звати. Так там історія про реального вбивцю², який замордував десятки дівчат, але

водночас такий милий, гарний і спокійний! Ніхто не міг повірити, що він здатен на таке жахіття!

— Та ну, припини... Наш Руслан на злочинця не тягне. Вони дуже розумні, хитрі. М-м... Сильні, красиві... — Мирослава перейшла на фейсбук, який підкинув рекламу флірт-гри із загадковим красенем на обкладинці. Мить — і вона вже завантажує новинку на свій телефон.

— Знов перечитала свого фентезі, мазохістко? Усе серйозно, тут убивство! — Люба поклацала пальцями перед обличчям подруги. — С-собака!

Чай вихлюпнувся на спідницю, і дівчина почала витягати серветки, щоб промокнути пляму.

— Не знаю... У темних конячках щось є. І я тут подивилася... У минулому він такий сексі. Я б йому попозувала...

— Дівки, ви про що? Сексі? Ми говоримо про того самого Руслана? — у розмову втрутилася Таня, секретарка шефа, пишним формам якої задрив весь жіночий персонал «Схударії». — Він же взагалі ніякий!

— Та-да... — Мирослава багатозначно смикнула бровами. — Я б на такого навіть не глянула. Але якщо те, що Ростик розказував, правда, то я не проти дослідити питання глибше... Знаєш, загадки — вони збуджують...

— Я на твоєму місці менше слухала б Ростика: він іще те триндло. Коли я його відшила, він усім розповідав, що в мене хламідії. — Таня показово закотила очі.

— А нових залицяльників це не турбує? Бачила, тебе щотижня нова машина підвозить,— усміхнулася Мирослава.

— Ха-ха, дуже смішний підкол. Я проводжу практичні дослідження на предмет чоловічої витривалості. Як я дізнаюся, що це моє, коли спробую тільки один варіант?

— Точняк. Я-от перевірений варіант. Тобто ще не перевірений, але однозначно варто перевірити! — Водій Степан покрутив залишками кави на денці. — До мене чи до тебе?

Таня глянула на його обручку й зітхнула.

— Хоч би що казали, а ті мистецькі люди стрьомні. — Люба витерла губи серветкою. — Ніколи не знаєш, що в них у голові. От узяти письменників. Як вони пишуть про всяку кров-кишки? З голови? У

житті не повірю. Напевно, самі про таке мріють. І ніколи не знаєш, коли їм спаде на думку втілити написане.

— Тільки Руслан не письменник, а художник. — Мирослава взяла печиво з таці.

— Пише, малює — яка різниця? — Люба стиснула губи. — У творчих людей точно в голові щось живе. Думають: натхнення, а я кажу: здвиг.

— Закладемося, чи він відгризе собі вухо? — реготнув Богдан.

— Не знаю, як щодо здвигу, а от те, що Шовковий може бути з прибабахом... — Люба затнулась, угледівши постать Руслана, який тупо застиг на вході. — Коротше, шовковий халатик на розпродажі... — трохи голосніше виділила вона друге слово.

Але чоловік з кам'яним обличчям мовчки пройшов біля зграйки, стискаючи друкований аркуш у долоні й кинувши:

— Смачного!

Березень упевнено натякав, що й без куртки буде цілком нормально. Руслан вийшов з офісу, добрів до першої-ліпшої лавочки й впав на неї. Паскудні думки обсіли ще більше після не менш паскудних пересудів колег, і тепер хотілося видихнути, вивітрити із себе це паскудство, але виходило погано. Щонайменше тому, що жодних натяків на вітер не було.

— Сране сонце! — Руслан вилаявся, але легше не стало.

І чому він так на це реагує? У минулому житті він не вилазив зі скандалів. Як узагалі він реагував на пересуди раніше? Чоловік витягнув телефон і забив у пошук «Лан Шовковий 2015». Першою в списку йшла його сторінка у вікіпедії. Наступним виявилось обговорення в мистецькій групі фейсбуку. Руслан швидко прогорнув текст новини в стилі «не художник, а дно». Його позначали чи не в кожному коментарі. Точилися справжні баталії між його хейтерами та прихильниками. І жодної «офіційної» відповіді від Лана Шовкового. То він просто не реагував від слова «взагалі»? Холодний ігнор?

Руслан читав думки інших людей, близьких до мистецтва та зовсім «з вулиці», і відчував, як його однаково сіпає і від образи, і від бажання

відновити справедливість. Хоча не всі диванні експерти вважали його «дном». Вистачало й позитиву. Апатія на мить відступила. Один з коментаторів так дер сорочку на грудях, що гілка з його палким захистом набрала майже півтори тисячі вподобань і вдвічі більше відповідей. Хто ти, *Cesar Tagor*? І нащо тобі було це? Вислужитися? Реалізувати власні амбіції, загнавши опонента в глухий фейсбучний кут, з якого вихід тільки один — бан боягуза? Хоча яка різниця? Руслан іще раз спробував прогнати ім'я захисника через внутрішній скан мозку. Проте безуспішно. Нуль збігів. Який сенс впрягатися за того, хто тебе навіть і не згадає? Смішні люди...

Він не втримався від спокуси загулити знову своє ім'я, але насущний рік. Побіжні згадки в новинах щодо вбивства Магдини Глинської. Більше нічого. Зараз він ніщо. Порожнє місце. Апатія накотила, щойно він запхав телефон назад до кишені й знову включився в зовнішній простір. І жодної хмари, яка затулила б це довбане сонце. Чомусь те, що йому завжди подобалося, зараз викликало відразу. Чи це щоразу так, коли життя покаже тобі дупу? Поглянув на руки й помітив, що, окрім фото, прихопив олівець. Пальці звично обхопили древко й перегорнули світлину.

Чистий аркуш раптово засліпив білизною, і чоловік примружився. Порожній, голий. Із цим треба розібратися. З усім треба розібратися. З весною, роботою, Магдиною, сонцем, постійною відсутністю грошей, дертям у горлі й нав'язливою думкою скрутитися в позу ембріона просто під лавою. Хотілося повернутися до початку. Узяти тайм-аут і поставити на паузу світ, як «Фантастична дівчина³» з дев'яностих. Він глянув на аркуш. З нічого мусить народитися щось. Перші дві лінії лягли рівно, три інші — криво, наче хтось штовхнув під лікоть. То зі слабшим натиском, то із сильнішим Руслан штрихував ескіз, поки не зламав грифель.

— Хрінь! Боже, яка все це хрінь! — Чоловік перевернув фото й знову втупився в розріз схожих очей. Чому Вероніка дивиться на нього з обличчя Магди? Дівчина на фото сиділа під деревом, укритим весняним квітом. Їй личила весна. Їм обом.

Йому було двадцять три, їй — двадцять. Він закінчував менеджмент в університеті Івана Франка, а вона опановувала дизайн у Львівській національній академії мистецтв. Він любив читати книжки, сидячи на трамвайній зупинці, вона любила голосно сміятися з тих жартів, які їй справді веселили. Того дня він читав «Самотність у мережі» Януша Вишневського — книжку, про яку гудів весь факультет. Дівчата перекидалися малозрозумілими фразами й важко зітхали. Хлопці гортали кілька сторінок, але щойно розуміли, що комп'ютерами там і не пахне, закидали книжку й ставили клеймо «бабське читиво».

Руслан почав читати «Самотність...» з нудьги. До захисту диплома залишалося ще три місяці, а отже, часу підготуватися було предостатньо. Гріло сонце, повз Парк культури гуркотіли трамваї навперейми з автомобілями. Ті долали горбисту бруківку з не менш горбистими рейками, як гірські перевали. Тієї миті, коли автор писав про таємничий аромат, який кликав за собою, на лавочку поряд присіла зграйка дівчат. Вони щось голосно розповідали одна одній, реготали та шурхотіли пачками з-під чипсів, а потім приторохтів трамвай і забрав гамір із собою. Стало тихо. Руслан підвів голову, щоб перевірити, чи на місці його рюкзак, — і забув видихнути під її поглядом. Дівчина дивилася на нього з неприхованою цікавістю. Він же, геть збентежений від несподіванки, також не відвів очей.

— І як враження? — манірний голос вивів із дивного трансу.

Хлопець розглядав темне хвилясте волосся з рудуватим вилиском, зібране у високий хвіст. Теплі уважні очі кольору мигдалю. Гострі риси обличчя та смаглявий відтінок шкіри видавали в ній змішану кров. Молочний піджак погано приховував глибоке декольте.

— Подобається. — Руслан легко кивнув.

— Книжка чи я? — Дівчина схилила голову набік. Хвіст оголившю, відкриваючи дві маленькі родимки над ключицею — одна під одною, наче двокрапка.

— Обидві, — усміхнувся він. Вона всміхнулася і собі.

— А мсьє знається на компліментах.

— Тільки тоді, коли мадмуазель того варта.

Дівчина розсміялася.

— Добре, ти мене купив. — Вона простягнула руку. — Вероніка.

— Це означає, що я тепер можу не платити за цю усмішку? — Коли ж вона засміялася, потис її долоню, зауважуючи худенькі пальці та бежевий лак на довгих овальних нігтях. — Руслан.

Шкіра в неї була м'якою та прохолодною. Наче торкаєшся стиглого нектарина щойно з холодильника. Він мимоволі ковзнув пучками пальців трохи довше, ніж для звичайного дружнього рукостискання, і знітився. Це що за дивні помисли? Якщо Вероніка й відчула щось таке, то вдала, ніби нічого не помітила.

— А ти смішний.

— А ти дуже гарна.

Дівчина заклала пасмо волосся за вухо й глянула на Руслана. Вона й раніше на нього дивилася, однак зараз наче врешті побачила. Біла футболка з Джокером та іронічним «Why so serious?», джинси та чорно-білі конверси. Стандартний набір хлопця, з яким обмінюєшся поглядами на вулиці й забудеш уже через один світлофор. Але в цього до набору додавалася книжка. І щось іще...

— Мені треба йти. — Вероніка підвелася, закидаючи ремінець круглої сумки на плече.

— Я можу скласти компанію?

Вона завагалася.

— А тобі в який бік?

— Я колишній пластун⁴, тому мене легко знайти, важко загубити й неможливо забути. — Хлопець підвівся й заховав книжку в сумку. — Нам буде по дорозі, хоч би куди ти йшла.

Він не міг пояснити, звідки в ньому взялася ця впертість. Коли зустрічався з Інгою на другому курсі, йому було байдуже, куди і з ким вона йде, — усе одно першою зателефонує. Можливо, річ у тому, що це вона з ним зустрічалася, а не він — з нею. Вона боролася за ті стосунки, а він не заважав. А зараз у Руслана (чи не вперше за останні роки) з'явилося просте, однак гостре бажання. Він хотів, щоб ось ця незнайомка сказала йому «так».

— Ну раз така справа, то я не проти компанії. — Вероніка всміхнулася, витримавши паузу. — Мені на Сихів.

— Бувало й краще, — показово зітхнув Руслан, і вона знову засміялася.

Це була середина березня. Він ішов поруч з дівчиною мрії та відчував, що зовсім скоро на нього чекає щось неймовірне.

І неймовірне справді трапилося. А потім усе покотилося коту під хвіст.

Руслан виринув зі спогадів. Хороший був час. Легкий. Хоча й зі своїми проблемами: батьки, навчання, гроші, яких постійно бракувало. Але всі негаразди видавалися тимчасовими, їх можна було розв'язати одним махом, якщо напружитися. А він не хотів напружуватися — він хотів просто насолоджуватися життям і щоб усе було добре. Зрештою так і сталося. Чоловік сумно всміхнувся. Так і сталося.

Він опустил погляд і здивовано втупився в малюнок у своїх руках. Однак малюнком це назвати важко. Скетч жінки з переляканим обличчям. Але хто це? Риси подібні, однак не нагадували фото Магдини. Руслан покрутив олівець. Якщо продовжити малювати, мозок завершить ескіз та розгадає цю загадку. Руслан поставив хрестики на очах переляканої моделі. Деякі загадки краще не розгадувати. Засунув аркуш у кишеню штанів і рушив на роботу.

Незнайомця він зауважив одразу. У костюмі, з великим блокнотом, той розгублено оглядав простір парковки й, помітивши Руслана, рушив назустріч. «Схударія» займала територію колишнього заводу, тому величезні простори з відсутністю ідентифікації були тут нормою. Після співбесіди з Петровичем (для годиться, але все ж таки) Руслан пів години шукав вихід з комплексу. І ніхто, бляха, так і не допоміг.

— Я перепрошую, ви...

— Якщо ви шукаєте вихід, то він там, — Руслан перебив чоловіка і вказав у напрямку воріт.

— Дякую, але я шукаю не вихід, а Руслана Шовкового. Знаєте такого?

— Знаю, — здивувався Руслан. — Це я.

— Чудово, — усміхнувся чоловік. А потім здійняв руку й гукнув: — Хлопці, сюди, я його знайшов!

— Хлопці? — обернувся Руслан. І осікся.

До нього рухалася група людей з камерами, мікрофонами та переносними світильниками. Це що, знімальна група? І лише коли на грудях однієї жінки побачив бейджик, зрозумів: журналісти.

— Тож, пане Руслане, у нас є кілька запитань стосовно смерті Магдини Глинської. Де ви були в ніч убивства?

— Я... Не знаю. Удома, напевно.

— Чи ви були знайомі з Магдиною?

— Ні, я ніколи не зустрічався з...

— За що ви вбили нещасну дівчину? — націлила в Руслана мікрофон журналістка.

— Слушайте... — Руслан глянув на бейджик. — Ніно, я нікого не вбивав. Тож не треба маніпулювати здогадами...

— Чому тоді у вас фото Магдини та що означають хрестики на цьому малюнку? Це ваша нова жертва?

Журналістка розглядала скетч переляканої жінки. Руслан хлопнув себе по кишнях. Порожньо! Напевно, малюнок випав.

— Поверніть негайно! — Руслан вихопив з рук папірець і пошматував його. Заклацали фотокамери. Ось він, шок-контент без есемес та реєстрації.

— Що ви приховуєте, Руслане Шовковий? — запитала журналістка, тицяючи мікрофоном просто в обличчя.

— Своє приватне життя. І маю на це право. А тепер відваліть, бо покличу охорону!

Руслан вирвався із цупкого кола журналістів і пішов — ні, побіг у напрямку харчового корпусу. У спину йому летіли «Руслане, є ще запитання!», «Чому ви тікаєте?» та «Чи правда, що Магдина Глинська була вашою натурницею?». Він відчував погляди камер, які фільмують його панічну втечу. Тікає — значить винен. Винен — отже, має відповісти. Уперше за сьогодні він зі страхом усвідомив, що йому, здається, потрібен адвокат. Зашморг уже висів на шиї, і що далі він тікав, то дужче затягувалася петля.

Руслан ледь не вибив двері харчового комплексу. Короткий коридор давав небагато можливостей для втечі. Або простора зала, де замість нещодавніх плиткарів наминав обід Ростик, або складські приміщення, які майже завжди були зачинені. Невідомо чому в цей вузький коридор, у куток, переставили кавовий апарат. Біля нього тупцював охоронець і чекав, поки тонкий струмінь наповнить півлітрову чашку.

— Якого... — Шовковий перевів подих і притримав слова, які так і прагли вискочити з рота. — Чому на території фірми сторонні?

Охоронець розгублено кліпав очима.

— Хто?

— Кілька осіб ходить територією та фотографує все. У них є на це дозвіл Петровича?

Охоронець відчинив двері й оглянув порожню парковку.

— Де?

Руслан стримався, щоб не зацідити йому по потилиці. Що ж за ідіотів понабирали?

— Мабуть, вони обійшли корпус, або ж пішли до магазину, або пакують свою апаратуру біля воріт, — максимально спокійно промовив Руслан. — Я не знаю. Може, ти пройдешся і знайдеш їх?

— Коли? — відповів охоронець.

— Зараз, бляха! Це треба зробити зараз!! — зірвався Руслан. — Вали виконувати свою роботу!

Він виштовхав охоронця на вулицю. Стримався, щоб не дати копняка під дупу. Глянув, як той ліниво суне парковкою, і мало не завив від безпорадності. Нездари, чому навколо самі нездари?! Роздратовано стусонув кавовий апарат поруч. Стаканчик з темною рідиною колихнувся і впав на підлогу, обливши Руслана гарячим напоєм.

— Аргх!!! — заричав він.

У коридорчик вийшов Ростик з тарілкою.

— Чого кричиш, людей лякаєш? — Він глянув на облиті кавою штани колеги, на побілілі руки, червоне від злості обличчя. — Усе нормально, чувак?

Руслан глибоко вдихнув, тамуючи тремор, і видавив усмішку.

— Усе добре. У мене все добре.

Ростик кілька секунд уважно вивчав обличчя свого друга. А потім знизав плечима.

— Як скажеш, — і простягнув свою тарілку. — Хочеш сирника?

На вихідні очікувано задощило, і п'ять сонячних до цього днів заступила львівська негода. Люди ховалися під парасолями, а ті, що не повірили синоптикам, шукали прихистку під деревами й плащами. Краплі стукотіли по капоту машини, і вказівний палець Руслана барабанив з ними в такт. Хотілося увімкнути двірники, завести авто й поїхати додому, забувши все як страшний сон. Але він знав: зранку цей кошмар не зникне.

«Що я тут роблю?» На це запитання в нього не було відповіді.

Візит полісмена вкупі з нападом журналістів страшенно його рознервували, а на роботі весь тиждень, хоч куди б він пішов, чув своє прізвище. У мережі до кінця тижня з'явилася купа постів, де йому тикали в обличчя минулим, звинувачуючи в усіх гріхах, до яких він не мав стосунку, і найгірше те, що Руслан не знав, як захиститися від цієї навали уваги. Так, у нього є минуле, але воно закінчилося. Так, він не був святим, але й нікому не шкодив. Так, він ніколи не бачив Магдину Глинську, але тоді чому, чому гуділа голова, щойно він думав про неї?

— Ішла собака через міст — чотири лапи, п'ятий хвіст, — пробурмотів до себе Руслан. — Дідько!

Важко зітхнув та вийшов з автомобіля прямо в стіну дощу. Добре, що Сержіо завжди возив із собою дощовик. А ще запаску, надувний матрац, смокінг, таблетки та, звісно ж, пачку презервативів. «Ніколи не знаєш, куди тебе заведе доля. Треба бути готовим до всього», — казав блондин і багатозначно рухав бровами.

Руслана пересмикнуло від спогадів. Йому було гидко торкатися чогось в автомобілі Сержіо (хтозна, куди його заводила доля та в яких позах що робила), але їхати до місця поховання Магдини громадським транспортом не було анінайменшого бажання. Руслан накинув капюшон дощовика на голову й рушив.

Ось він тут, прийшов подивитися на похорон дівчини, яку нібито вбив. Навіщо? Та біс його знає.

При в'їзді на кладовище стояло два десятки автомобілів. Багато хто прийшов віддати останню шану учениці приватного ліцею, улюбленій

дочці, гарній подрузі, розумничці-відмінниці та... Годі було перелічити всі ті епітети, якими нагороджували Магдину на її сторінках у соцмережах. Хейтерські ж коментарі ретельно підчищалися. От тільки всі ці добросерді й згорьовані люди сиділи в машинах, ховаючись від негоди. З однієї грала музика, в іншій цілувалися підлітки.

«Дідько!» — Руслан подумки вилаявся. І що тепер робити? Тікати? Чи швидко придумувати алібі? Раптом він почув розмову родини, яка вирішила перечекаати зливу під дашком каплички.

— Слухай, нам іще довго тут стояти? Ми з друзями планували влог сьогодні знімати, — нудилася дівчина в спідниці, що більше пасувала до нічного клубу, а не до похорону.

— Доню, прояви трохи поваги до чужого горя! — шикнула на неї мати. І нахилившись до чоловіка поруч, тихо запитала: — Не знаєш, скільки нам тут стовбичити? Я на манікюр записалася...

Батько лаконічно знизав плечима, скролячи фейсбук у телефоні.

Ніхто не звернув уваги на чоловіка в дощовику, який пройшов повз та рушив алеєю, усіяною пелюстками чорних троянд. Напевно, за задумом організаторів церемонії, це мало романтизувати перехід зі світу живих у світ мертвих. Або ж натякнути на те, що дівчина була незаміжня. Але дощ та підбори змішали квіти з багном. Руслан відчував, як свербить рука намалювати цей саркастичний момент, хоча б накидати його схематично. Та немає дурних. Він спеціально не взяв із собою ні блокнота, ні ручки, щоб не піддаватися спокусі знову творити. Сконцентрувався на вишукуванні пелюсток серед болота, що вели його цвинтарем до місця поховання.

Церемонія вже завершилася, гробарі закидали мокру землю в могилу. Весь скорботний натовп давно сидів у машинах, чекаючи, коли пролунає дозвіл рушати на поминки. Лише кілька людей стояло біля ями, спостерігаючи, як з поля зору зникає труна, а з нею — і Магдина Глинська. Руслан не наважився підходити ближче. Натомість притулювся до дерева й спостерігав.

Черевань з розгубленим поглядом стежив за роботою гробарів. Вода стікала по його лисині та обличчю, змішуючись зі сльозами поважного депутата Тадеуша Глинського. Його дружина поруч не приховувала емоцій. Вона то поривалася кинутися в могилу до дочки, то чомусь

нападала з кулаками на свого чоловіка. Два охоронці позаду оперативно реагували на всі її рухи, не даючи накоїти дурниць.

Робітники закінчили закидати землею могилу. Легеньким поплескуванням надали їй округлої форми. Установили хрест. Витерли з лоба чи то піт, чи то дощ. Священник закінчив відспівувати й підійшов до батьків. Не дивлячись, Тадеуш вручив йому конверт. Відкланявшись, служитель культу швидко рушив на вихід. Гробарі поспішили за ним.

Тадеуш глянув на дружину, потім на охоронців. Щось промовив, дістав у відповідь ляпаса й гучне «А щоб ти здох!».

Охоронці взяли під руки дружину депутата (та не опиралась) і повели до автомобіля. Голова родини Глинських залишився сам.

Руслан спостерігав за ним. Навіть на самоті той не піддавався емоціям. Сильний чоловік з вольовим обличчям, мокрим від дощу, нерухомо, наче скорботна статуя, стояв і дивився на хрест з викарбуваним на ньому своїм прізвищем. Руслан зловив себе на тому, що подумки малює цей момент. Додає тіні під очі Тадеуша, щоб підсилити драматизм. Дає в руки чоловікові кулон на золотому ланцюжку. Замінює дерев'яний хрест на простий пам'ятник. Домальовує більше втоптаних у бруд пелюсток.

— Так, досить! — зашипів сам на себе Руслан. І різко заховався за дерево. Тадеуш Глинський повернувся в його бік.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ